

Časopis Trefa 12

Školní časopis žáků a učitelů na ZŠ a MŠ Tupolevova, Praha

Úvodník redakce

První pololetí skončilo a my vám přinášíme další číslo naší Trefy.

Jestli máte pocit, že sotva jsme přišli do školy, byly podzimní prázdniny, pak hned ty vánoční a starý rok se přehoupel do toho nového rychlostí světla, nezužefte, vnímáme to úplně stejně. Přes všechny čtvrtletní práce a teď i ty pololetní však doufáme, že i když jsou to náročné měsíce plné učení, nestihání a vypětí, nenecháte se tím příliš otrávit a vstoupíte do druhého pololetí pravou nohou.

Ted' trochu k tomu, co vás čeká v tomto čísle. Nechybí tu zde již klasické rubriky, ve kterých se opět dozvíte, jak vypadá obyčejný den vašeho spolužáka. Pokud

byste byl někdo zvědavý a zajímaly ho bližší a autentické informace o šermu, doporučujeme vám rozhovor s Vandou, která se zpovídala svým spolužákům ze 7.B. Žáci 4.A a B se zúčastnili projektu Abeceda peněz, pokud byste tedy někdo tápal ve finanční sféře, vaši spolužáci se stali odborníci na toto téma, tudíž je neváhejte kontaktovat.

Ačkoliv Světový den vody připadá až na 22. března, nečekejme několik týdnů a pojd'me se trochu zamyslet už teď. Jistě jste už mockrát slyšeli, že pitná voda není samozřejmost, že je na světě spousta zemí, které nemají ten luxus jako vy, aby jim pitná voda tekla nepřetržitě, kdykoliv potřebují. Myslete, prosím vás, na to, až uvidíte nezastavený kohoutek, ze kterého bude úplně zbytečně unikat voda. Za jednu minutu vyteče až 20 litrů vody. Nebud'te k druhým lhostejní!

Přejeme vám mnoho úspěchů a na shledanou v příštím čísle!

Redakce

Kulturní tipy

Byl jsem na výstavě Tutanchamon. Můžete si tam prohlédnout dary, které dávali Egyptané do hrobů. Tato výstava není jen o faraonovi, ale také o egyptské kultuře. Vše doporučuji.

Nedávno jsem dočetla knihu od Johna Greena "Hvězdy nám nepřály". Doporučuji všem dívkám, je krásně napsaná. Děj jsem si zamilovala, ale konec byl smutný. Více neprozradím, snad jsem Vás, milé čtenářky, nalákala. Kniha je i zfilmovaná.

Minulý týden jsem navštívila Deštnou v Orlických horách. Apartmán u Hepnarů byl útulný. Bydleli jsme kousek od sjezdovky Marta I. a II. Tyto hory doporučuji.

Doporučuji jezdit na školní lyžák, pokud máte tu možnost. Užijete si spoustu zábavy a vzpomínky vám zůstanou napořád. Tohle byl můj poslední lyžák a lituji, že jsem nejela vícekrát.

Úvodník pana ředitele

Zdravím všechny čtenáře Trefy!

Tentokrát jsem se rozhodl, že vás budu chválit. V posledních pár dnech – měsících jsem si všimnul, že plno z vás se umí chovat slušně, zdravíte na chodbách, myslíte na ostatní spolužáky a ne jen na sebe, jak začíná být bohužel ve společnosti zvykem.

Příkladem toho může být třeba akce 4.A a 4.B, kde se obě třídy za pomoci České spořitelny rozhodly uspořádat vánoční jarmark v Tescu. Žáci vyráběli celý podzim různé dárky a vánoční ozdoby a ty potom dokázali prodat návštěvníkům Tesca. Žákům obou tříd se podařilo i vydělat nemalé peníze (v řádu tisíců). To samo o sobě je fajn, ale když k tomu připočtu, že ty peníze věnovali Dětskému domovu v Žatci a Zvířecímu útulku v Tróji, nebo kamarádovi na školu přírodě, tak celá akce dostává úplně jiný rozměr. Umět se podělit, pomoc jiným, kteří to potřebují víc, to je frajeřina!

Dalším dobrým skutkem, kterého jsem si všimnul a který stojí za zmínku, je navrácení kabelky s peněženkou a osobními věcmi. Dvě slečny opět ze čtvrtého ročníku našly před školou na lavičce kabelku s osobními věcmi nějaké babičky. Holky okamžitě doběhly s kabelkou do školy do kanceláře. Tam se rozběhla akce přes Policii ČR, která velmi rychle zjistila, kde stařenka bydlí a ještě dřív,

než paní zjistila, že nemá všechny doklady a peníze, jí byla kabelka Policií vrácena přímo domů. Děvčata pak dostala od paní druhý den čokoládu...

A to furt není všechno, najde se plno z vás, co najdou ve škole peníze, doklady, mobil, brýle, klíče (...) a nalezenou věc sami od sebe hned odnesou rovnou do ředitelny nebo do kanceláře školy. Věřte, že chvilku po vás většinou dorazí do kanceláře vystresovaný spolužák, co tu věc ztratil a je moc rád, že jste si ji nenechali pro sebe, nebo ji nevyhodili do koše, nebo jen tak nenechali ležet ve škole nebo před školou.

Jsem rád, že vás nejen dokážeme něčemu naučit, ale že vás vedeme ke správnému chování mezi sebou - jen tak dál.

Váš pan ředitel

Váš
pan ředitel

Vzkaz pana školníka: „Ten, kdo dělá obuví světlé šmouhy na linu cestou do pavilonu B, ať si pořídí jiné bačkory s jinou podrážkou. Kdo to má furt čistit?!“

Anketa

Jaké máme tradice o vánočních svátcích?

Valeria Sigareva, 6.A: Na Štědrý den chodíme vždycky o půlnoci pouštět petardy a na Silvestra se všichni opět o půlnoci scházíme za stolem plných dobrot.

Tereza Šlajsová, 6.A: Každý den slavíme Vánoce někde jinde. Po Štědrém dni jedeme k babičce, potom k tetě, bratrancům a sestřenicím.

Kateřina Halamová, 6.A: Každý Štědrý den máme k jídlu řízek s kaší, 25. 12. kachnu a 26. 12. svíčkovou.

Adam Roháč, 6.A: Každý rok chodíme na Štědrý den na Staromák.

Michal Merenus, 6.A: Každý rok na Štědrý den chodíme odpoledne na horu Říp.

Adriana Sabolová, 6.A: Moje každoroční tradice je taková, že si dárky rozbaluju ráno a u babičky pak až večer.

Darinka Kochlová, 6.B: S rodinou vždycky společně chodíme na vánoční trhy a také bruslit.

Adéla Bulínová, 6.B: Ráno o Štědrém dni chodíme na hřbitov a poté k naší tetě na snídani. 25. 12. jezdíme k babičce na husu.

Kristýna Křemenová, 6.B: Každý rok chodíme 24. prosince na vánoční trhy na Staromák. 30. prosince jezdíme na běžky do Jizerských hor a pak k mámině nejlepší kamarádce.

Patrik Novák, 6.B: Na Štědrý den si vždycky u babičky děláme velkou rodinnou fotku.

Andrei Schvaley, 6.B: Každý rok jezdí naše rodina na Nový rok do Ruska, který se tam právě slaví místo Vánoc.

Jan Zembala, 6.B: Na Štědrý den vždycky chodíme na Rybovu Českou mši vánoční.

Matěj Bezděk, 6.B: Každý rok na Vánoce chodíme krmit kachny.

Tereza Hertlová, 6.B: 23. 12. si jdeme celá rodina zabruslit na led.

Viktorie Kozderová, 6.B: Každý den o prázdninách se večer procházíme a počítáme světýlka v oknech. Na Silvestra se celá rodina schází u tety a vždycky je vybrané nějaké téma pro ten večer (např. téma pohádkové postavy a každý musí přijít v převleku).

Barbora Kozderová, 6.B: Každý rok na Štědrý den nám táta dělá k obědu tzv. stromečky. Jde vlastně o palačinky vykrojené do tvaru stromku.

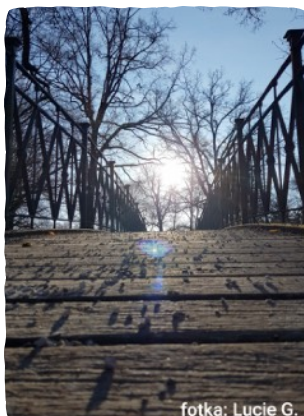

1 den s...

Lucie Gottwaldová, 7.B

Ráno mi zvoní budík v 6:35 hodin, pak následuje mé dlouhé přemlouvání sama sebe, abych konečně vstala. Vždy to ale dopadne tak, že vylezu z postele až o 20 minut později. Poté sejdu dolů po schodech a u dveří na mě už čeká náš mrazuvzdorný králík Dupík, který si myslí, že je pes...

Pak následuje zdlouhavá škola (pokud není víkend). Po škole přijdu domů a zacvičím si, abych si protáhla záda z toho neustálého sezení v lavici. Poté mě čekají nějaké ty úkoly, a pak mám konečně volno. Ve svém volném čase asi nejraději a nejčastěji kreslím či maluji, dokážu kreslit i 6 hodin denně a připadá mi to jako minutka. Také poslední dobou čtu mangu (japonské komiksy), u toho samozřejmě vždy strávím nezdravě moc času, je to zároveň téma, které poslední dobou neustále kreslím. Také se každou chvíli věnuji psaní jednoho

fotka: Lucie G.

příběhu, co mě napadl, teď už má něco kolem 4000 slov, což je ještě poměrně málo. Často také lezu na stromy... kolikrát se nacházím i v desetimetrové výšce. Je to hlavně odpočinek a k tomu mám dobrý výhled. Ráda fotím, zkouším různé nápady na fotky, většinou fotím přírodu a zvířata. Poslední dobou ty fotky nevypadají nejhůř :-). Další mou zálibou je chov hmyzu, tedy přesněji strašilek, pakobylek a lupenitek. Doma chovám 10 druhů a jestli vše dobře dopadne, tak u čtyř druhů budu mít další generaci. Chovala jsem i jeden vzácný druh strašilky, který jsem nesla ukázat i do školy. Samička měla 27 centimetrů... teď už mi po nich pouze zbylo asi dvě stě vajíček, která by se každou chvíli měla začít

líhnout.

Vždy, než jdu spát, si znovu zacvičím 30 minut. Chodím spát okolo 21.45, ale stejně většinou usnu

František Svoboda, 7.B

Probouzím se do letního prázdninového dne a cítím vůni lesa a sena. To mi připomíná, že ho s bratrem musím dát pod střechu. Než se do toho pustím, tak se posilním snídaní. Domácí chléb se sýrem, a výhledem na okolní lesy a kopce, mi chutná nejvíc. Po snídani jsem pomohl bráčkovi sklídit seno a už sedím za volantem našeho elektrického auta, které pro nás vyrobil tatínek, a obhlížím pole a louky. Vracím se a slyším volat maminku, že je oběd. K obědu máme ovocné knedlíky s tvarohem.

Podle mě je nejlepší odpočinek klidná procházka s detektorem kovů. Sice dnes poklady nenacházím, ale na večer se těším nejvíc. Roztopíme tatínkem vyrobenou kovářskou výheň a budeme

kovat. Vykovat hřebík není jen tak. Musí se pracovat svižně, protože železo chladne rychle a kladivo je těžké. Už se mi podařilo vykovat i svícen a další věci.

„Fanoušku, dej si ještě jednou tu stupnici.“ Aha, zase jsem byl myšlenkami někde jinde. Přitom bych mohl dávat pozor, když teď mám poslední hodinu violoncella před koncertem. To, že se zamyslím, dělám často, pak z toho třeba nepřinesu domácí úkol z matematiky.

Koncert se mi povedl, přestože jsem si omylem vzal každou botu jinak velkou. Chci vám říci, že na violoncello hraju moc rád a mám tu nejlepší paní učitelku na světě.

1 den s...

Ondřej Soukup, 9.A

Ještě než vám popíšu svůj víkendový den, tak bych vás chtěl seznámit se svými zájmy, které provázejí můj každodenní život. Mojí největší zálibou je historie, nejvíce mě baví studium válečných období, zbraní a vojenských taktik.

Jednou bych se rád stal profesionálním vojákem a pracoval v útvaru rychlého nasazení a chránil tak naše občany před teroristy a dalšími lidmi, kteří narušují klid a mír ve společnosti. Nyní vám popíšu jeden z mých víkendových dní, kdy momentálně hraju ve válečném filmu.

Je sobota 4:30 a já vstávám. Proberu se a jdu si sbalit věci. Přitom se nasnídám a v 5:30 nesu všechny věci do auta. A začíná hodinová cesta do vojenského prostoru v Milovicích. Poté, co se

nahlásím, že jsem dorazil, čekám, než dorazí moje družstvo. Celé natáčení filmu začíná cca v 10:00 hodin dopoledne. Zkontrolujeme si, jestli všichni mají špunty do uší, protože celý den se střílí s expanzními zbraněmi, které mají asi 150 decibelů. Potom, co si hrajeme na válku, následuje dobový oběd, což není nic moc chuťově dobrého.

V odpoledních hodinách se opět pokračuje v natáčení. V 18:30 s natáčením končíme a uklízíme věci a vracíme zbraně. Popovídáme si s ostatními herci a se štábem u ohně a pak jedeme domů a všichni se těšíme, že se zase sejdeme další víkend.

Rozhovor

Vanda Vysloužilová, 7.B

Kdo tě k šermu přivedl? Proč jsi začala?

K šermu mě přivedl hlavně tat'ka, taky šermoval.

Jak dlouho už děláš šerm?

Šerm dělám čtyři roky.

Co to vlastně šerm je? O co tam jde?

Šerm je třeba pro mě nejlepší sport na světě. Už ve středověku se bojovalo s meči, a moderní šerm který já dělám funguje dalo by se říci na stejném principu. Snažíte se kordem (fleretem nebo šavlí) bodnout soupeře dříve, než se to podaří jemu. Kdo zasáhne první, má bod, a kdo má první pět nebo patnáct bodů vyhrává zápas.

Děláš i jiné sporty než šerm?

Jiné sporty nedělám, nemám na to tak nějak čas.

Co děláš ve volném čase kromě sportu?

Kromě sportu ráda odpočívám, nebo trávím čas s kamarády.

Chodíš na šerm ráda? Je to náročné?

Chodím na šerm moc ráda, máme tam dobrou partu lidí, bez kterých si ten sport nedovedu představit. Náročný to šerm opravdu je, tedy pokud se mu věnujete jako já, to znamená skoro pořád.

Jak často trénuješ?

Můj trénink je trochu odlišný, od tréninků většiny mých kamarádů na šermu. Trénuji pět krát týdně, čtyřikrát se svou skupinou a čtyřikrát individuálně se svým trenérem. Díky kterému mám stabilní výsledky

a pomáhá mi se více zlepšovat. A potom ještě jednou do měsíce celý víkend, jedu trénovat na reprezentační soustředění.

Je tento sport finančně náročný?

Moderní šerm je finančně náročný. Už jen protože já zlomím jednu čepel za dva měsíce, při troše štěstí za tři (jedna čepel stojí zhruba 1600 Kč) Do toho se musí připočítat všechno další vybavení, takže bych řekla, že šerm je finančně náročný, narozdíl třeba od basketbalu nebo fotbalu.

Jak probíhá turnaj v šermu?

Turnaj probíhá jednoduše. První kolo jsou skupiny, šermuje se na pět zásahů tři minuty. Skupiny se rozdělují podle vašeho nasazení na celorepublikovém žebříčku závodníků z jednotlivých kategorií. Po prvním kole je kolo eliminací, ve kterém se potom až do konce šermuje na patnáct zásahů devět minut. Počet závodníků se každým kolem zmenšuje, ten, kdo prohraje zápas, vypadává a už nešermuje. Když zbyde posledních osm závodníků, zase se zopakuje pavouk. Potom zbydou poslední dva závodníci a ti si zašermují o první místo. Nakonec proběhne vyhlášení všech osmi finalistů, zajímavé je, že v šermu máte dvě třetí místa a žádné čtvrté.

Jak dlouho trvá jeden trénink?

Můj trénink trvá cca 2 hodiny, každý den.

Kolik dalších šermířů s tebou trénuje na tréninku?

Na tréninku se mnou trénuje spousta šermířů, průměrně by to mohlo být 25 lidí z mé skupiny. Kluci i holky od jedenácti do čtrnácti let s výjimkami. Můžu si zašermovat i s kluky, což na závodech nemůžu. Na závodech šermují jen holky s holkami a kluci s kluky.

Vanda Vysloužilová, 7.B

Kolik turnajů máš za sebou, dá se to vůbec spočítat?

Mám za sebou velké množství turnajů. A myslím že se to opravdu nedá spočítat.

Existují nějaké známé značky kordů?

Existují Allstar, Uhlmann nebo Ruby fencing...

Co vše k šermu potřebuješ?

Hodně vybavení, například masku, kordy, rukavici, podvestu... ale hlavně rychlost, bojovnost a chut' vyhrávat.

Jak dlouho ještě plánuješ dělat šerm?

Dokud nepřijde něco, co mi změní plány.

Jaký je tvůj nejlepší sportovní výkon?

Můj nejlepší výsledek se mi podařil minulý rok v červnu, vyhrála jsem mistra České republiky za rok 2019. A jsem odhodlaná ho letos obhájit.

Jaké máš cíle v životě i ve sportu?

Ve sportu bych se chtěla jednou vidět na mistrovství Evropy, protože to pro mě momentálně je hodně vzdálený cíl, ale vím že není nedosažitelný. A v životě ještě sama moc nevím.

Jaký je tvůj oblíbený sportovec?

Mám spoustu oblíbených sportovců, například šermíře Jirku Berana, Martina Čapka nebo třeba Pavla Pitru... všechny je beru jako velký vzor a chtěla bych být jednou dobrá jako jsou oni.

Jaké máš zvíře?

Mám psa Bernskýho Salašnickýho, jmenuje se Bodie a je to nejlepší mazlíček na světě. Mám ho moc ráda.

Vando, děkujeme Ti za rozhovor a přejeme mnoho úspěchů a spokojenosti v životě a ve sportu.

Rozhovor s Vandou Vysloužilovou vedli spolužáci ze 7.B

Co jsme v poslední době zažili?

aneb Nekonečný seriál ze života naší školy

Návštěva útulku a Abeceda peněz

Na konci loňského roku se žáci 4. A a 4. B zúčastnili projektu České spořitelny Abeceda peněz, který zakončili vánočním jarmarkem v OC Letňany, kde prodávali vlastnoručně vyrobené výrobky, na kterých sami pracovali ve škole nebo doma za pomoci rodičů.

V lednu 2020 žáci 4. A navštívili psí útulek v Praze – Tróji, kde zároveň předali peníze z vánočního jarmarku. Pejskům také donesli mnoho dáreků (žrádlo, hračky, deky a dětské piškoty). Další částku z vánočního jarmarku zaslali na účet dětského domova v Žatci, zaplatili spolužákovi Ozdravný pobyt v přírodě a zbytek si přidají na autobus na ozdravný pobyt, který se uskuteční koncem května ve Slunečném údolí (adrenalinové sporty).

Mgr. Lena Borecká

Zhodnocení projektu samotnými dětmi:

1. Jak dlouho jste na projektu pracovali?
2. Co se ti na projektu nejvíce líbilo?
3. Co se nejlépe prodávalo?
4. Na co použijete vydělané peníze?

Karolína Kuncová 4.A

Na projektu jsme pracovali asi 3 měsíce. Líbila se mi spolupráce celé třídy. Nejlépe se nám prodávaly ořechy v medu. Celá třída se domluvila, že překvapíme spolužáka a

zaplatíme mu školu v přírodě, protože na to nemají finance.

Jolanka Míčková 4.A

Pracovali jsme asi 2-3 měsíce. Bylo to dlouhé. Nejvíce se mi líbilo prodávat a vyrábět a bavila mě práce ve skupinách. Nejlépe se prodávali andělíčky a ořechy v medu. Polovinu peněz dáme na charitu pro zvířata a do nemocnice pro děti, další část dáme spolužákovi na školu v přírodě.

Kristýna Pavlová 4.B

Na jarmark jsme se připravovali dva měsíce. Vyrobili jsme svícny, pekli jsme muffiny, cukroví atd. Nejvíce nás bavil prodej výrobků. Hodně se prodávaly svícny na dřevě. Rozhodli jsme se dát vydělané peníze do útulku Trója a zbylou část peněz na náš společný zážitek.

Klaudie Navrátilová 4.B

Náš projekt trval asi 2-3 měsíce. Líbilo se mi, že se můžeme naučit více o penězích a že můžeme potom udělat dobrý skutek a někomu pomoci. Myslím, že se nejlépe prodávaly svícny a pečené dobroty. Peníze dáme útulku Trója.

Hudební pořad v naší škole

Naši školu navštívili skvělí muzikanti a zahráli nám několik hudebních pořadů na přání. Tito hudebníci navštěvují školy po celé republice.

Pan Jiří Válek a jeho dva kolegové k nám do školy přijeli dvakrát. Nejdříve zahráli pro první stupeň několik hudebních pořadů za dopoledne a při další návštěvě zahráli žákům druhého stupně také další pořady, které jsme s kolegyněmi vybraly. Žáci si poslechli krásný koncert na téma muzikálové a filmové hudby nebo mohli slyšet a užít si písničky od Jaroslava Ježka. Žákům se vystoupení velmi líbilo a společně s muzikanty si zazpívali.

Jak se žákům koncert líbil? Anonymní anketa posluchačů koncertu:

„Líbilo se mi, že muzikanti byli velmi šikovní, hru na nástroje zvládali perfektně.“

„Zaujal mě klavírista, který jak jsme se dověděli, vystupuje v pražských divadlech.“

„Vystoupení pánů bylo zábavné, zajímavé a na úrovni.“

„Bavilo mě, že jsme si mohli s muzikanty zazpívat, protože mnoho muzikálových a filmových písní jsem znala.“

„Písňe od Jaroslava Ježka mám rád, bylo fajn si mnohé z nich připomenout.“

„Koncert byl skutečně povedený, pánové byli skuteční profesionálové.“

„Hodně písniček z filmů jsem znal, bylo milé poslouchat známé písně.“

„Pan zpěvák uměl hezky zpívat a byl vtipný.“

„Jeden z muzikantů hrál na bicí, to se mi líbilo, chtěl bych to také umět.“

Soutěž o nejlepší bramborový salát

Některé akce na Tupolevce se stali již nedílnou součástí našeho školního koloritu. A jednou z těch výrazných je i předvánoční soutěž žáků 8. ročníku o nejlepší bramborový salát.

Ten každoročně organizuje paní učitelka Biedermannová v rámci pracovního vyučování - vaření. I když by se mohlo zdát, že jde o čistě dámskou záležitost, není tomu tak. V minulosti se představilo i několik chlapeckých týmů, kteří předvedli své kulinářské umění a rozhodně si nevedli v holčičí konkurenci špatně.

Letos soutěž rozhodovala odborná porota ve složení: pan ředitel (největší znalec bramborových salátů ve škole), paní učitelka Zýmová, pan učitel Velc (největší jedlík ve škole) a pan školník. Týmy se připravovali pod odborným vedením paní učitelky Biedermannové a paní zástupkyně Jeřábkové. A bylo z čeho opravdu vybírat!

Rozhodující byla samozřejmě chuť, ale soutěžní týmy se musely poprat i s dalšími důležitými kritérii jako například vizuální podoba jídla, způsob servírování či prezentace pokrmu. Tato kategorie byla velmi zajímavá, jelikož každý tým představil salát, jehož receptura se v rodinách dědí z generace na generaci a bylo zajímavé sledovat, na kolik různých způsobů se dá obyčejný bramborový salát připravit a kolik originálních drobností může obohatit jeho chuť.

Kdo nakonec vyhrál nebylo úplně to nejdůležitější, byl to spíš fakt, že většina salátů splňovala i ty nejpřísnější kritéria a vybrat ten nejlepší bylo pro porotu téměř nadlidským úkonem. O tom svědčí i čas, který porota na finální verdikt potřebovala a rozhodujícím faktorem byly opravdu velmi drobné detaily. Jak řekl pan ředitel, soutěž se stává čím dál vyrovnanější a nás může těšit skutečnost, že se u našich žáků stává vaření čím dál oblíbenější způsob kreativní činnosti, do které investují svůj drahocenný čas, zájem a především své úsilí.

Hynek Velc

Dějepisná olympiáda na Tupolevce

Žáci osmých a devátých ročníků se zúčastnili školního kola dějepisné olympiády.

Na tuto náročnou vědomostní soutěž se žáci poctivě připravovali v hodinách dějepisu s paní učitelkou a s panem ředitelem, dále se žáci vzdělávali doma, kdy si pročítali historické knihy, encyklopedie a sledovali dokumenty. Velkým úspěchem bylo, že i

žák osmé třídy se umístil na velmi hezkém šestém místě. Proběhlo velkolepé vyhlášení výsledků, kdy všichni zúčastnění získali pěkné ceny. První tři příčky obsadily šikovné žákyně devátých ročníků. Do dalšího kola postupují dvě žákyně, které se umístily na prvním a druhém místě. Žákům gratulujeme, jsme rádi, že se na olympiádu přihlásili a postupujícím dívkám přejeme hodně štěstí v dalším kole.

Markéta Horáčková

Lyžařský výcvik

V lednu se žáci I. a II. stupně zúčastnili ozdravného pobytu na horách.

Byli ubytováni v hotelu Energetik v Peci pod Sněžkou, kde k relaxaci po lyžování hojně využívali bazén a ping – pong. Na upravených sjezdovkách si zdokonalovali své lyžařské umění, někdo se naučil i zastavovat, viz foto. Sice nám nenapadl nový sníh, ale jinak nám počasí přálo.

Lena Borecká

Mladí spisovatelé

Pohádka o školní svačině

Ahoj!

Zajímalo by vás, co se děje se svačinou, kterou zapomenete v lavici? Pokud ano, tak je to příběh právě pro vás! Naše vypravování se odehrává ve světě, kde má jídlo nohy a snaží se zachránit. A jak? To zjistíte právě teď.

Ten den si tři žáci ze třídy zapomněli v lavici svačinu. Když odešli, svačiny se probudily k životu. Sešly se na učitelově stole. Byl tam párek, dvě vajíčka a nakousnutá houska. Poté, co všichni dorazili, začali se dohadovat, co bude dál. Jeden z nich navrhoval, že by toho měli využít, jiný zase, že by měli jít na výlet. Nakonec začala mluvit houska: „Přátelé, vím jak je bolestivé, když vás jí, a proto říkám, utečme!“

Tak si sestrojili lano a začali se sestupem z lavice. První šla houska, protože byla nejtěžší. Po ní šel párek a nakonec vejce. Poslední vejce, které bylo ještě na lavici, uklouzlo a spadlo na zem. „Áááá!“ křičelo, než se rozprsklo. „Plesk!“ uslyšela houska a dodala: „A má to za sebou, už je ve vaječném ráji.“ Přestože se jim těžko zapomínalo na vejce, vydali se dál.

Po dlouhém putování objevili pootevřenou skříň. Párek povídá: „Půjdu a podívám se dovnitř.“ „Dobrá, ale dej na sebe pozor, jsou zde i další svačiny, které se snaží přežít,“ řekla houska. A tak párek šel. Po chvíli se ozvalo: „Pomóóc!“ Houska vběhla dovnitř a

uviděla párek v zubech chleba. Po chvíli boje se zlým, kanibalistickým chlebem, houska vyhrála, ale párek už zachránit nedokázala.

Za chvíli dorazila k umyvadlu s otevřeným oknem. Houska vajíčku pomůže nahoru. Poté společně skočí dolů a utečou do Hamburgerového království. A pokud neumřeli, žijí tam spokojeně dodnes.

Konec!

Ondřej Hummel, 7.A

Co si myslí vánoční dárek o Štědrém dni...

Jak jsem se nechal rozbalit

Byl týden před Vánoci a já stála ve vitrině s ostatními barbínami.

Byla jsem brunetka s autem a psem, prostě taková, co stojí moc peněz, ale stejně ji každá holčička chce. A pak najednou vidím, jak ke mně někdo jde. Že by to byla moje chvíle? Pomyslela jsem si a ano, byla. Vzali mě k jakési pípací věci, ze které pak vyjede kus papíru. Když jsme byli doma, dva jakýsi obři mě vzali a zabalili do kusu barevného papíru. „Pomóc,“ křičela jsem, ale nikdo mě neslyšel.

Za nějaký čas jsem cítila, jako by mě někdo vzal a hodil se mnou. Pak jsem slyšela malé krůčky a trhání papíru. Byla řada na mně. Holčička na mě pak ječela štěstím. A teď, po 3 letech, si se mnou Lina pořád hraje. Je to krásné patřit dítěti, to mi věřte

Anna Marie Lněničková, 6.B

Jak jsem se nechal rozbalit

Ahoj, já jsem Milan. Pocházím z čínské továrny, ale jsem i tak kvalitní. Byl jsem vyrobený v srpnu tohoto roku. Vezli mě v kontejneru velice dlouho. Vedle mě seděl mobil, kterému jsem říkal Huhlavej. Celou cestu jsme si povídali, a jen tak pro zajímavost, já jsem také mobil.

V listopadu jsme dorazili do Hamburku. Náš kontejner vezli až do České republiky. Hranice jsem poznal tak, že byly všude žlutá pole od řepky. V půlce prosince jsem dorazil k zákazníkům, ty si mě zabalili, dali do skříně, a tak jsem potom usnul.

24. 12. 20:00

To jsem se probudil, ale pořád nikde nikdo. A pak slyším křik a radost. Něco mě začalo škubat a radostně to zakřičelo. Spatřil jsem kluka. Byl moc hodný a chytrý. Projel jsem půlku světa, ale jse už konečně doma.

Jan Zembala, 6.B

A ještě jedna pohádka o školní svačině

Je 7 hodin ráno a Anička vstává. Jde poprvé do školy. Má novou aktovku a v ní boxík se svačinou. Aktovka je celá růžová a má na sobě princeznu Sněhurku, Popelku a Růženku. Anička si oblékne slavnostní šaty a společně s maminkou vyráží do školy. Před školou stojí hodně dětí s rodiči. Všichni se nahnou dovnitř a maminka s Aničkou hledají třídu 1.C, která by měla být v 1. patře. Ve třídě si sednu do čtvrté lavice vlevo. Naše paní učitelka se jmenuje Martina Novotná a má blond'até vlasy.

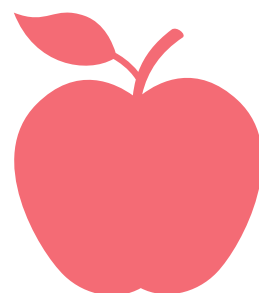
O přestávce vyndávám svůj boxík se svačinou. Mám jablko, hrušku a sušenku. Sním hrušku a zbytek si nechám na potom. Anička si odešla hrát s novými spolužáky a nechala svačinu na

lavici. Vtom jablko oživilo a za chvíli oživila i pomerančová sušenka. „Hahaaa!“ řeklo jablko. „Konečně si Anička odešla hrát s kamarády a my si můžeme užít trochu té zábavy, jak tomu lidé říkají!“ dodala sušenka.

Tak se svačina vydala na náročnou výpravu. Vtom okolo proběhly děti a tak se svačina hbitě schovala za květinu. Když děti odběhly, tak si to svačina zamířila rovnou do ředitelny. Paní ředitelka se jmenovala Lenka Voláková a byla moc hodná. Když si svačina všimla ředitelky, okamžitě spadla na zem a vůbec se nehýbala. Když si ředitelka všimla svačiny, sebrala ji, a chtěla se do ní zakousnut.

Anička hledala svačinu úplně všude. Zašla i do ředitelny, že jí nejspíš někdo vzal svačinu. Dveře byly pootevřené, tak nakoukla dovnitř a co nevidí! Paní ředitelka zrovna rozbaluje její sušenku! Bez zaklepání vtrhla dovnitř a vysvětlila ředitelce, že je to její svačina, ale prý vůbec neví, kde se tu vzala. Paní ředitelka se nechtěla vzdát své kořisti, ale nakonec svačinu vrátila a naznačila falešný úsměv. Anička si toho všimla a bylo jí ředitelky líto. Podělila se s ní a dala jí svou sušenku. Ředitelka měla obrovskou radost. Od té doby měla Anička na vysvědčení vždy samé jedničky!

Andrea Švarcová 7.A

Téma: Demokracie

Siavny Winston Churchill před několika desítkami let prohlásil, že demokracie je nejhorší způsob vlády, s výjimkou všech ostatních, které jsme vyzkoušeli.

V občanské výchově jsme si s devátáky povídali o demokracii a totalitních režimech, srovnávali jsme pro a proti, zamýšleli se nad tím jaké to asi bylo žít v dobách tuhého komunismu či jiného autokratického režimu. Zkoumali jsme kriticky také principy

Zamyšlení nad demokracií od devátáků

Já osobně bych se narodit nebo žít v zemi jako je třeba Čína opravdu nechtěla. Vyjít na ulici s pocitem, že mě někdo pronásleduje a kamery natáčí a sledují každý můj pohyb a vše co dělám v práci, ve škole nebo jen na procházce v parku, je hrozné.

Je tam zaveden systém, který hodnotí všechny občany a poté je rozděluje na lepší a horší, aby je měli úplně pod kontrolou a vědí o nich úplně všechno, což za chvíli zcela omezí základní práva člověka. Kdokoliv vás může udat v podstatě za cokoliv, což vám z kreditního systému strhne body a pokud budete ten "horší" občan tak vás čekají různá omezení jako např. v dopravě, pomalý internet a v dalších životních situacích. Co se týče školství, tak v Číně se chodí do školy 6 dní v týdnu a ve škole tráví opravdu hodně času, aby se perfektně naučili psaní čínských znaků a vše se naučili nazpaměť.

Doufám, že v Česku nebude zavedeno nic takového, jako je kreditní systém nebo kamery na každém rohu, ale nikdo neví co se stane v budoucnu. Myslím, že v téhle době je možné snad úplně všechno. Ale opravdu si nedokážu představit, že někdo sleduje vše, co dělám.

demokracie, co nám sedí a co naopak ne a řekli jsme si něco i o přímé a nepřímé demokracii.

Na základě toho dostali žáci několik úkolů: Zamyslet se nad fungováním demokracie a vlády jedné strany, popsat svůj den (příběh) v imaginárním totalitním režimu a vytvořit plakát, který bude v bodech představovat to pozitivní jak na demokracii tak na autokracii. Navázali jsme také na učivo dějepisu, kde se v současné době žáci věnují zásadním historickým událostem 20. století, nástupu fašismu, nacismu a komunismu.

Hynek Velc

Nedělám skoro nic. Mou prací je propaganda, protože zbývá pár lidí kteří nesouhlasí s našimi názory. Tito lidé jsou však pozorováni tajnou policií. Oni to však nevědí.

V celé mé říši není žádná korupce, protože vládnou pouze já a pár lidí, kterým věřím. Je tu spousta lidí, kteří se mnou souhlasí a podporují moji myšlenku na vyhlazení lidí, kteří by na světě neměli být. Tito lidé často udávají ostatní za účelem lepšího žití. Za každé pravdivé udání je 40 tis. korun. Je jedno, jestli se jedná o nějaké spiknutí či útěk ze země. Hranice jsou beztak monitorovány, aby se lidé nedozvěděli, co se děje v ostatních zemích tohoto světa. Je tu absolutní cenzura. Kontrolují vše: noviny, televizi, rozhlas apod.

Mou prací je, aby si lidé mysleli, že toto je nejlepší způsob vlády. Z minulého státu, který tu dřív byli uteklo pár významnějších lidí, ale většina je už buď mrtvá nebo jsou politickými vězni. Tanto můj stát se inspiroval z mnoha jiných zemí. Máme tu bodování každého občana. Za každý špatný čin jsou mu strhávány body. Když je tento člověk na nule je popraven. Tímto si zajišťuje strach, ale i loajalitu.

Pepa Ženatý 9.A

Aneta Šafránková 9.A

Jeden den v totalitním režimu

Žít v roce 1989 nebylo snadné ani omylem. Já byla jakožto jedna z generace Husákových dětí byla samozřejmě na Albertově.

Všude se lidé tlačili a já jsem si byla jistá, že si odnesu hned několik modřin, šlapali mi na nohy, ale mně to nevadilo. Všichni jsme sem přišli pro jedno - pro naši svobodu. Měla jsem trochu strach, ne kvůli sobě, ale kvůli rodičům, kdyby mě tu někdo poznal, přišli by o práci. Moje budoucnost byla stejně už zničená, před několika měsíci mě přistihli, jak čtu Černé barony - zakázanou literaturu. Ted' jsem nemohla ani maturovat. Škola mě bavila a já snila o lékařské fakultě. Ani jedno už nepřipadalo v úvahu. Moji jedinou útěchou bylo, že na mě jednou moje děti budou pyšné.

S květinou v ruce každý postupoval dopředu. Kupa už jich byla na hrobu Máchy, jednoho z mých oblíbených autorů. Přidala jsem k nim i svou květinu. V čele demonstrace, kam ani nevím, jak jsem se dostala, stáli mí dva spolužáci. Nikdy jsme se moc nebavili, ale ted' mi věnovali úsměv. Oba kluci drželi nad hlavou transparent s heslem "Kdo, když ne my, kdy, když ne ted'?"

Tady u hrobu končila povolená část demonstrace, ale neviděla jsem nikoho, kdo by odcházel. Rozhodla jsem se také zůstat. U Botanické zahrady jsme se všichni chytli za ruce. Věděli jsme, že to co nás čeká, nebude jednoduché, ale za svobodu stojí bojovat. Každý z nás si určitě představoval, jak to vypadá tam, kde není cenzura, kde není tajná policie a my si můžeme číst i říkat, co chceme.

Ella Kájínková 9.A

Celý vyčerpaný po náročném dni konečně lehnu do postele se zaslouženým povzdechnutím. Je

náročné pracovat celý den, připadám si jako v době komunismu. Se zamyšlením usínám.

Probudím se, vyčerpaný jako vždycky, a podívám se na mobil. Nic neobvyklého. Vstanu, jdu ke skříni a kouknu, co si obleču. V ten moment se leknu. Mám ve skříni jen to jedno samé oblečení, akorát 10krát. Vypadá to jako uniforma. Kouknu z okna. Žádný auta, ani motorky, autobusy, nic. Jen lidé oblečení v tom samém jako já. Vyjdu na ulici, všichni směřují k velké budově na konci ulice. Jdu taky, nevím proč, ale jdu. Když vstoupím do budovy, překvapí mě, jak velké to ve skutečnosti je. Je tam 5 chodeb, do kterých se lidi cpou, je to jak masová vlna. Najednou mě někdo chytne a táhne do jedné z chodeb. Je nad ní nadpis "Továrna". Vtáhnou mě dovnitř. Dojdem do jedné z malých místností. Je jich tam milión, každá pro jednoho člověka vedle sebe. V místnosti jsou naproti sobě okna, přes celou místnost vede pás, z okna do okna. Po pásu jezdí věci, a vedle pásu je taška. Člověk mě doslova hodí dovnitř a mně je jasné, co mám dělat, pracovat. S každou věcí něco musím udělat, něco poupravit, něco vyhodit, prostě něco. Je to hrozný, ale ještě divnější na tom je, že se nikdo nebaví, slyším jen pokládání věcí zpět na pás. Cítím strach.

Pracovalo se 15 hodin. 15 hodin stání a koukání na pás. Jednou za 3 hodiny byla 15 minutová pauza. Dostali jsme jídlo, a zároveň se nám zapl monitor na protější zdi s motivujícím projevem, a utěšováním, že to, co děláme, je prospěšné zemi. Každý projev končil slovy "AŽ ŽIJE ARTOZSKA". Jednou za čas nám pustili video, co se stane, když nebudem pracovat, nebo když neuposlechneme rozkaz a věřte, nebyl to hezký pohled.

Probudím se a je mi jasné, že to byl jen nehezský sen. I když jsem se radši ujistil, že venku jezdí auta a že mám ve skříni své oblečení. A zároveň jsem si uvědomil, že mám být rád za svou práci, a že to může být i o dost, dost horší.

Lukáš Konvalinka 9.A

Rodiče mi vyprávěli, když si šel táta jednoho rána koupit sportovní noviny (výběr novin byl kvůli cenzuře omezený) a nabídli mu pouze ty, které byly státem schválené.

Jelikož má táta rád sport, chtěl navštívit fotbalový zápas v Mnichově. Nebylo to ale možné, byly zavřené hranice se všemi západními zeměmi. Nebylo tedy možné svobodně vycestovat, někteří lidé tajně utíkali. Tátovi rodiče se moc nebavili se sousedy, protože nikdo nikomu v té době nevěřil a po případném udání hrozil výslech od STB. Odpoledne chodil táta ke kamarádovi, který měl v zahraničí tetu a ta mu posílala Bravo apod. Zde tyto časopisy nebyly k dostání a to samé platilo o zahraničních LP deskách. Odpoledne šel táta s rodiči na nákup, kde byly strašné fronty a malý sortiment zboží (např. nebylo možné dostat běžně banány, mandarinky...). Tátovi rodiče si chtěli pořídit auto, na které se táta moc těšil. Byl omezený výběr barev a čekalo se na auto až 2 roky. Táta se ještě zmínil, že na připojení telefonu-pevné linky čekali několik let.

Jsem velmi šťastná, že jsem v této době nežila!

Diana Dolanská, 9.B

Budoucí vůdce

Mám takové štěstí, že žiji v diktatuře, svého vůdce naprosto ve všem podporuji, protože kdo by chtěl cestovat a mít nějaká práva? Hned jak přijdu ze školy a splním si povinnosti, začnu si číst o politice. Musím se o tom hodně naučit, protože příštím vůdcem budu já. V novinách se skvěle ukazuje, že náš politický systém je úžasný, i když někteří nevzdělanci tvrdí, že je to cenzura a propaganda. Už teď dávám tajné policii udání na lidi, kteří pomlouvají našeho vůdce. Nelituji lidí, kteří skončí jako političtí vězni. Myslím si, že si to zaslouží. Nikoho jejich názor nezajímá, mají držet jazyk za zuby. Až já budu vůdce, zahájím pronásledování všech, kteří jsou jiní než já. Jak já se na to těším. Po odpoledním studiu politiky jdu spát a

nechám si zdát o totalitě. Snad nebudu mít noční můry o demokracii.

Ester Ema Šlehoferová 9.B

Jeden den v komunistickém ČSR

Probudila jsem se těsně po šesté hodině, promnula si oči a podívala se kolem sebe. Okno, které jsem včera večer otevírala, abych vyvětrala od teplého letního vzduchu, bylo zavřené. Táta mi ho pokaždé zavíral, když brzy ráno odcházel do práce. Pracoval jako instalatér, ale režim ho přinutil stát se rolníkem. Rychle jsem se připravila a šla do školy. Cestou jsem potkala maminku mé bývalé spolužačky, ani se mi nepodívala do očí. Měla s mými rodiči velké spory, ale neměla naštěstí takovou povahu, napráskat nás za náš názor na politický režim, tedy alespoň jsem si to myslela. Ve škole byla polovina třídy prázdná, hodně mých spolužáků se stěhovalo na chaty a na venkov, to byl i náš plán. Chtěli jsme s rodiči odjet za babičkou. Moc jsme se ve škole neučili, a i kdyby ano, příliš jsem nevnímala. O přestávkách bylo ticho, nikdo se neodvážil cokoli říct, měli jsme strach ze všeho, nikdo nikomu nevěřil. Co kdyby byl můj dvanáctiletý spolužák součástí tajné policie? Po několika hodinách jsme šli domů. Když jsem přišla domů, byla jsem doma sama, což nebylo neobvyklé, ale v jedenáct hodin večer jsem začala mít obavy, že táta není doma. Začala jsem se o něj bát. Snad do půl jedné hodiny ráno jsem byla vzhůru a čekala a něj. Usnula jsem. Probudily mě až naše hodiny, které zrovna odbily půl třetí ráno. Zaslechla jsem i klepání na dveře. Myslela jsem si, že se konečně vrátil táta, tak jsem bez váhání otevřela dveře. Do bytu v tu chvíli vtrhlo pět mužů. Dva z nich mě chytili za ruce, zbylí běhali po našem malém bytě a cosi hledali. S brekem a křikem mě odtáhli ven a posadili do autobusu, kde už byly desítky lidí, kteří brečeli, nebo byli úplně bez emocí. Takže ta známá, maminka mé spolužačky, proto se na mě ráno ani nepodívala. Udala mě i mého otce. Celý den nás sledovala tajná policie. Nevím, kam jedu, ani kde je můj konec, ani to vědět nechci...

Sofie Rašková 9.A